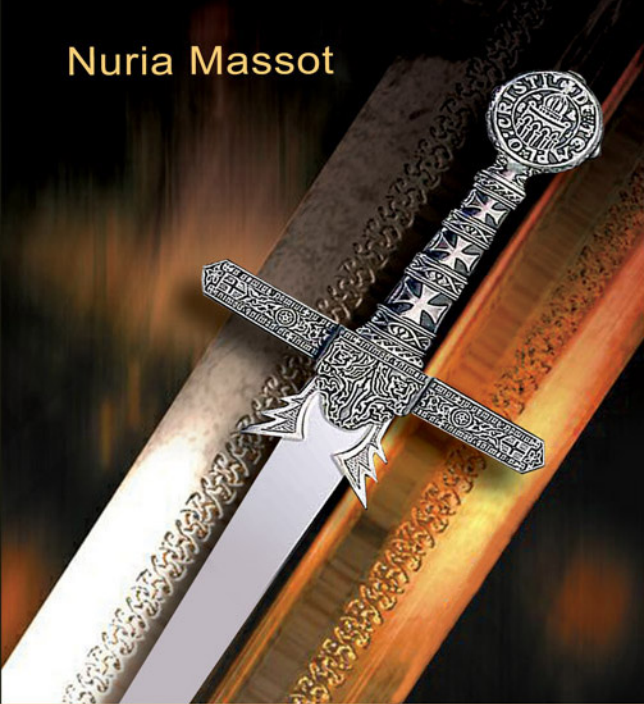

UMBRA TEMPLIERULUI

Nuria Massot

NICULESCU

Citim. Ştim.

NÚRIA MASOT

UMBRA
TEMPLIERULUI

Traducere din limba spaniolă
de Monica-Mihaela Tarău

NICULESCU

Valoarea timbrului literar se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. R044RNCB510100001710001, sucursala BCR Unirea.

© Núria Masot, 2005

Titlul original: *La sombra del Templario*
by Núria Masot

Pentru ediția în limba română:

© Editura NICULESCU, 2011

Adresa: Bd. Regiei 6D
060204 – București, România
Comenzi: (+40)21-312.97.82
Fax: (+40)21-316.97.83
E-mail: club@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

ISBN 978-973-748-557-1

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Călătoria

Luna aprilie a anului 1265

*„Domnul meu, vin înaintea
lui Dumnezeu, înaintea
Domniei Voastre și înaintea
fraților și vă rog și vă cer în
numele lui Dumnezeu și al
Sfintei Fecioare să mă primiți
în rândurile dumneavoastră
și să-mi oferiți onorurile
Casei.“*

Ordinul templierilor

Bernard Guils era neliniștit, îl frământa ceva, iar starea aceasta de spirit prevestea ceva de rău augur. Călătoria aceasta îi punea multe probleme, mai multe decât se așteptase, și se așteptase, într-adevăr, la multe. Nasul său fin, deprins să detecteze pericolul, nu conținea să-i trimită semnale de alarmă.

Pentru început, îi era antipatic căpitanul galerei în care călătorea, un oarecare Antonio d'Amato, un venețian cu fața ascuțită și ochi închiși la culoare,

de pasăre de pradă, care nu îl slăbeau nicio clipă. Prezența lui îl deranja, în ciuda asigurărilor date de Marele Maestru. Nu era momentul cel mai potrivit pentru a te încrede în oameni, iar senzația de a fi urmărit era mult prea puternică, pentru a-și îngădui să lase garda jos. Zâmbi cu ironie; la urma urmei, era el însuși un spion care se simțea, la rândul său, spionat.

Era obosit și derutat, ca și cum o premoniție sumbră s-ar fi abătut asupra sa. Își pusese viața în slujba războaielor din Orient și din Occident, propriul său trup fiind o adevărată încregătură de cicatrici, de oase prost așezate, ca să nu mai pomenim de ochiul lipsă. Și-a adus aminte pentru o clipă, cu maximă precizie, de chipul lăncierului musulman care îl rănise și care nu a mai trăit pentru a-și admira mărreața faptă. În vârtoarea luptei, nu își dăduse seama ce pierduse și că, începând din acel moment, vederea lui era redusă la jumătate. Bunul Jacques, *el Bretón*, îl trăsesese după el departe de luptă, în timp ce el continua să lovească cu spada în stânga și în dreapta, ca posedat, ignorând rana înspăimântătoare, ignorând aproape totul. L-au îngrijit în Casa Templului din Alcho, unde nu numai că i-au vindecat acea orbită golită deja de viață, ci i-au salvat și sufletul blestemat.

Pe atunci însă era tânăr și puternic, iar durerea, trecătoare. În schimb, acum părea că i se cuibărise în oase, în stomac, în măruntaie, în locul cel mai ascuns al ființei sale și nu dădea semne că ar dori să-l părăsească. Încercă să se consoleze cu gândul că aceasta va fi ultima sa misiune și, după mulți ani în care își slujise stăpânul cu credință, ceruse să-și părăsească slujba, iar maestrul primise. Se va retrage într-un loc liniștit, aproape de vatră, va lucra pământul, va crește cai. Îi plăceau aceste animale, iar încrederea pe care o avea în ele era mult mai

mare decât cea pe care le-o acorda oamenilor. Cu puțin noroc, putea chiar să revadă vreun membru al familiei, asta dacă nu cumva muriseră cu toții. De treizeci de ani nu mai știa nimic despre ei.

Va fi din nou un templier ca oricare altul, va putea fi recunoscut de toți, va lăsa deoparte măștile și deghizările; se va întoarce la obiceiurile de zi cu zi, împreună cu frații săi, la viața sa, departe de intrigi și de războaie. „Am petrecut prea mult timp făcând asta, se gândise el, prea mult timp schimbând mii de fețe, uitând-o în cele din urmă pe a mea; poate că tot ce mi se-ntâmplă înseamnă că nu-mi mai amintesc cine sunt de fapt.“

Își alungă aceste gânduri din minte. Îi abăteau atenția de la ceea ce trebuia să facă și știa că nu își putea permite așa ceva. Misiunea aceasta era foarte importantă și maestrul se baza în totalitate pe el. Trebuia să ducă un pachet la Barcelona și, până ce va fi ajuns la destinație, trebuia să îl apere cu propria sa viață.

— Este o misiune de o importanță vitală, frate Bernard, o misiune de care depinde însăși existența noastră, îi spusese Marele Maestru, Thomàs de Berard. Este neapărat necesar ca acest pachet să ajungă la destinație, în Occident. Întotdeauna am avut încredere în capacitatea ta extraordinară de a duce la îndeplinire o misiune, ești cel mai bine pregătit dintre toți și datorită ție avem unul dintre cele mai bune servicii de informații; Templul îți va rămâne îndatorat pentru totdeauna. Va fi ultima ta însărcinare de acest fel, după care te vei putea retrage unde vei dori. Aceasta îți va fi răsplata pentru toți anii în care ne-ai slujit cu loialitate.

Da, aceasta avea să fie ultima lui călătorie în calitate de spion al Templului; știa că se putea încrede în cuvântul lui Thomàs de Berard, pe care îl admira și îl considera un om integru și distins. Încă de

la început, și trecuseră deja aproape nouă ani de atunci, între ei se crease, dintr-o singură privire, o legătură bazată pe înțelegere reciprocă. Și nu fusese deloc ușor să lucreze cu maestrul Berard. De la numirea sa ca Mare Maestru al Ordinului în 1256, fusese nevoit să facă față multor situații dificile, dar mai ales să înfrunte durerea și neputința de a opri decăderea și distrugerea continuă a Statelor Latine din Ultramar. Își văzuse oamenii murind în timp ce luptau cu disperare, în ciuda nepăsării Occidentului, abandonati de regi și de Papă, care se arătau mult mai interesați de propriile lor bătălii pentru putere.

Ierusalimul, orașul sfânt plătit cu atâta sânge, fusese pierdut în urmă cu ani buni, iar creștinii care populau Pământul Sfânt se luptau între ei, părăd să fi uitat motivele care îi aduseseră pe acele tărâ-muri îndepărtate.

Într-adevăr, erau vremuri grele, se gândi abătut; nimeni și nimic nu părea a fi în stare să oprească acel îngrozitor dezastru. Era ca și cum infernul însuși, abandonându-și tenebrele, s-ar fi aciuat printre oameni. În misiunea aceasta își pierduseră deja viața trei oameni, iar el devenise neliniștit, punându-și întrebări legate de conținutul pachetului pe care îl ducea și care fusese plătit cu atâta sânge într-un timp atât de scurt, având presimțirea sumbră că și pe el îl păștea același pericol de moarte.

Îl îngrijorase foarte mult uciderea unui marinar de pe corabia ancorată în portul Limassol, din Cipru. Jumătate dintre marinarii care se îmbarcaseră au refuzat să mai plece, spunând că această întâmplare era un semn, o prevestire a morții și a nenorocirii, stârnind astfel furia căpitanului venețian.

Bernard Guils își riscase viața în nenumărate rânduri de-a lungul lungii sale cariere în slujba Templului, dar, de această dată, în mod straniu,

simțea în jurul său adierea rece a morții, ca și cum toate superstițiile ciudate ale marinarilor din Limassol i-ar fi trecut prin suflet.

„Îmbătrânesc“, se gândi, sprijinit de pupa ambarcațiunii, în timp ce privea cum rămâne în urmă tot ceea ce îi era familiar, amintirea deșerturilor și a primelor sale misiuni, de pe vremea când era un tânăr cruciat. De la răsărit la apus, din locul în care se ivește soarele, până la cel în care trece dincolo. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării, gândul morții nu îi dădea pace, iar acest lucru nu îi plăcea deloc. Nu prevestea nimic bun.

Rosti o rugăciune scurtă, punându-și speranțele în Fecioara Maria, cea care patrona Templul. Mai era puțin până la Barcelona, acolo unde va preda acel pachet important, care, păstrat sub cămașă, direct pe piele, ajunsese să facă parte din propriul său trup. Îi simțea atingerea, simțea cum se freacă de pielea de miel în care era învelit, îmbibată de sudoarea lui rece și umedă.

Da, în curând va ajunge la Barcelona, își va duce la îndeplinire misiunea și va începe o viață nouă.

Abraham Bar Hiyya stătea așezat pe covetă, peste niște corzi groase și privea cerul de un albastru intens. Spera să nu mai înceapă o altă furtună. Ultima, cea de acum o săptămână, ciuruisese nava atât de tare, încât fusese convins că îi era scris să moră înecat în ocean. Dar nu se întâmplase așa, iar galera îndurase izbiturile valurilor fără a suferi aproape nicio pierdere. Își atinse pieptul în locul în care îi atârna rondela galben cu roșu, pe care creștinii îl obligau să o poarte pentru ca lumea să poată vedea că este evreu.

„Vin vremuri grele“, își repetă în minte. Era un gând care îl urmărise fără încetare în ultimii ani și pe care, fără nicio îndoială, ceea ce se întâmpla în jur îl vădea zi după zi.

Făcuse acel drum pentru a-și lua rămas-bun de la un vechi prieten. Știa că nu avea să-l mai vadă, că nu va mai fi capabil să facă din nou acea lungă călătorie. Medic fiind, nu se îndoia de faptul că boala nu îi va da liniște mulți ani de acum încolo, deși simțea că era posibil ca problemele de sănătate să fie doar o glumă în comparație cu cele pe care le-ar fi putut avea din pricina faptului că era evreu.

Călătoria în Palestina, la Haifa, pentru a-l vedea pe Nahmanide¹, îi umpluse mintea și sufletul de tristețe. Trecuseră aproape doi ani de când prietenul său fusese alungat din țara în care se născuse, aproape doi ani de la marea nenorocire. Îl avertizase atunci asupra pericolului reprezentat de poziția pe care o ocupa, de încrederea oarbă pe care părea să i-o acorde regelui, însă niciuna dintre vorbele sale nu l-au putut convinge de iminența pericolului care îl amenința.

În luna iulie a anului 1263, Jaime I, regele Cataloniei și al Aragonului, îi ordona lui Nahmanide, mai cunoscut printre creștini sub numele de Banastruc de Porta, să se prezinte la Barcelona pentru a pune capăt controverselor cu un convertit, Pau Cristiá.

Nobilimea, în special clerul creștin, era entuziasmată de astfel de puneri în scenă, în cadrul cărora se dezbăteau și se expuneau fundamentele

---

¹ Pe numele său Moshe ben Nahman Gerondi, a fost liderul evreilor din Spania sfârșitului de secol al XIII-lea. Șef al rabinilor din Aragon și Catalonia, este considerat a fi liderul evreilor de pretutindeni. În anul 1267, la vârsta de 72 de ani, emigrează la Ierusalim, unde construiește o sinagogă care îi poartă numele. (n.tr.)